

תת"ע (פתח תקווה) 15924-10-23 - מדינת ישראל נ' קארן דהן

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

תת"ע 15924-10-23 מדינת ישראל נ' דהן

לפני כבוד השופט עידן שניר

המאשימה: מדינת ישראל
נגד

הנאשמת: קארן דהן

החלטה

- לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של הנאשמת לאחר שלא התייצבה לדין ביום 16.1.25.
1. ביום 21.8.22 הונפקה הודעת תשלום קנס שבא יוחסה לנאשמת עבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה. הנאשמת הגישה בקשה להישפט. התיק הועבר לטיפולו של מותב זה, והתיק נקבע לדין ביום 16.1.25. הנאשמת לא התייצבה לדין למרות שקיבלה ביום 30.9.24 את ההזמנה לדין לידיה.
2. הנאשמת נשפטה בהעדרה, והושת עליה קנס בסך 1,200 ₪.
3. פסק הדין נמסר לנאשמת במסירה אישית עוד ביום 2.2.25. רק ביום 18.8.25 הוגשה הבקשה לביטול פסק הדין, באיחור לא מוסבר של כ-7 חודשים.
4. הנאשמת טוענת כי ביום הדין שלחה בקשה לדחיית הדין בצירוף אישור מחלה אך הבקשה לא התקבלה עקב תקלה טכנית. עוד טוענת הנאשמת כי עקב חוב הוטל על חשבונה עיקול וכי היא מודעת לכך שהיה עליה לברר את סטטוס הבקשה אך בעקבות עומס בחייה האישיים הדבר נשכח.
5. המשיבה מתנגדת לבקשה כאשר נטען שאישור המחלה הונפק שלא על פי פקודת הראיות ובאופן מקוון שלושה ימים לאחר הדין. עוד נטען כי הבקשה סובלת משיהוי כבד וגם מטעם זה דינה להידחות.
6. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי בית-המשפט יבטל את פסק-הדין שניתן בהיעדר אם נוכח שהתקיים אחד מאלה: **(1) הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו; (2) אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.** הכלל הוא משסיים בית-המשפט את מלאכתו והוציא מתחת ידיו פסק-דין, "מעמדו של הנאשם הוא של מי שנשפט והורשע כדן. לכן, כאשר מבקש הוא כי פסק-הדין יבוטל, עליו הנטל לשכנע את בית-המשפט מדוע יינתן לו "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של ההליך אשר הסתיים" (רע"פ 8583/04 **חילף נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (02.11.04)).
7. לא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של הנאשמת לדין. הנאשמת קיבלה לידיה את הזימון ואין על כך מחלוקת. ככל שהנאשמת הגישה בקשה, כאשר לא ברור מתי הוגשה, היה עליה לברר את סטטוס הבקשה. הנאשמת מודעת לחובתה זו אך טוענת כי הייתה טרודה בעניינים אישיים. אין בכך, בכל הכבוד והערכה, משום סיבה מוצדקת.
8. ממילא קיים קושי להסתמך על אישור מחלה שהונפק שלושה ימים לאחר הדין באופן מקוון. האישור אינו ערוך כנדרש מפקודת הראיות ואף נכתב בו במפורש כי הוא אינו תקף למוסדות משפטיים.
9. באשר לטענת עיוות דין, הנאשמת טוענת כי היא כופרת בביצוע העבירה, מדובר בכפירה כללית וסתמית ואין בכך, בכל הכבוד, כדי ללמד על קיומו של עיוות דין. באשר לעונש, מרגע שיזמה הנאשמת הליך בבית המשפט, אין בית המשפט מוגבל עוד לקנס המקורי. הנאשמת נהגת משנת 2004 ולחובתה 19 הרשעות קודמות, ארבע מתוכן זהות בשל שימוש בטלפון הנייד. בנסיבות אלו, העונש שהושת על הנאשמת הולם.
- 10. לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית. לפני משורת הדין, ככל מוארך המועד לתשלום הקנס שהושת בתשעים ימים נוספים.**

ניתנה היום, כ"ז אב תשפ"ה, 21 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.